

— Но ти трѣбваше да дойдешъ заедно съ кошницата.

— Азъ бѣхъ заета съ други работи.

— Тогава иди и се върни.

Не се мина и половинъ часъ, а Мокра се върна съ една голѣма кошница въ ржцѣ и влѣзна въ затворѣтъ, който притѣжаваше всичкитѣ хубости на старитѣ турски затвори: влажностъ, разваленъ въздухъ, калъ и отсѣтствие на всичко, което има нѣкакво си отношение съ удобството. Даже и класическа плѣва нѣмаше. Дебелитѣ камѣни стѣни унищожаваша всѣка мисль за бѣгство; въздухътъ влизаше чрезъ една малка желѣзна рашетка, която се намѣрваше много високо. Надзирателтъ завѣде Мокра доло, отвори двойнитѣ врата и се намѣриха срѣдъ младитѣ хора, отъ които едни бѣха ранени, а други здрави. Всичкитѣ погледнаха съ удоволствие на Мокра и нѣкои я познаха. Тя ги поздрави.

— Така ви ее пада, прибавя тя. — Ето ви, българско царство.

— Ха, ха, ха, се изсмѣ надзирателтъ.

— Милостивийтъ паша, продължи тя, ми позволи да ви донесе ѣденіе, и съ тѣзи думи тя почна да вади изъ кошницата хлѣбъ, сирѣне, мѣсо, плодове стѣкла съ вино и пр.

— Кой проважда това? попита единъ отъ затворницитѣ.

— Защо питашъ? ѣшъ за здравіе и благодари Бога.

Изгладнелитѣ затворници почнаха да ѣдѣтъ съ лакомия. На дѣното на кошницата се намѣри тютюнъ, цигарки, кибритъ и долни дрѣхи.

VII.

Въ присѣтствието на надзирателтъ Мокра размѣни само нѣколко думи съ затворницитѣ. Тѣзи, на които домашнитѣ живѣеха въ Русчукъ, ѣ дадоха порѣчение за тѣхнитѣ. Донесеното ѣденіе бѣше твърдѣ на мѣсто, даже самото идване на Мокра се указва твърдѣ полезно, тѣй като прѣзъ всичкото врѣме, до като тя се намѣрваше въ затворѣтъ, чрѣзъ открѣх-